

MUSTAFA SANDAL

Okuyucu

**BENİ
AĞLATMA**

Mustafa Sandal, 11 Ocak 1970'te İstanbul'da dünyaya geldi. İstanbul Tarabya'daki Özel Dost Koleji'ndeki ilköğreniminin ardından İsviçre'nin Cenevre kenti yakınlarında bulunan Collège du Léman'da orta ve lise tahsilini tamamladı. Ardından, üniversite tahsiline Boston New Hampshire Collège'da başladı. İçindeki müzik tutkusunu daha fazla bastıramayıp Türkiye'ye döndü. Profesyonel müzik yaşamına İstanbul Gelişim Stüdyosu'nda; Onno Tunç, Selçuk Başar, Uğur Başar ve Garo Mafyan gibi önemli müzik adamlarının yanında başladı.

Ajda Pekkan, Sezen Aksu, Zerrin Özer, Muazzez Abacı, Ayşegül Aldinç, Yonca Evcimik, Ozan Orhon, Burak Kut, Deniz Arcak, Emel Müftüoğlu, Reyhan Karaca, İzel, Sibel Alaş, Asya, Hakan Peker ve Ferda Anıl Yarkın gibi sanatçılara verdiği besteler, kendisini aranan bir besteci ve söz yazarı konumuna getirdi.

1994 yılında çıkardığı ilk albümü *Suç Bende*'nin başarısı Mustafa Sandal'ı Türk Pop Müziği'nin yıldızlarından biri yaptı. *Gölgede Aynı* adlı ikinci albümü rekor bir satış tirajını da beraberinde getirdi. 1997 yılında, Londra'ya yerleşip üniversite eğitimine kaldığı yerden American College of London'da devam etti.

Daha sonra *Detay*, *Akışına Bırak*, *Kop*, *İste*, *Devamı Var*, *Karizma*, *Organik* albümleri ve single çalışmalarıyla başarı grafiğini sürdürdü.

İlk kez Fransa'da Sony Music ile yaptığı anlaşmayla dünyaya açıldı. Sanatçı yine 2003 yılında, Almanya-Universal Music etiketiyle *Seven* isimli bir albümle Avrupa'daki müzikseverlerle buluştu.

Mustafa Sandal'ın Yaman ve Yavuz adında iki oğlu vardır.

Beni Ağlatma

BENİ AĞLATMA

Yazan: Mustafa Sandal

Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ocak 2020 / ISBN 978-605-09-6911-5

Sertifika no: 11940

Proje kurgusu: Deniz Güloğlu

Proje editörü: Simgül Madanoğlu

Kapak fotoğrafı: Sevil Sert

Kapak tasarımı: Tolga Büyükdoğanay

Kapak fotoğrafı efekti: Murat Kuruoğlu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Beni Ağlatma

Mustafa Sandal

Bir anlık tutkuyu gerçek bir aşk hikâyesine evirebilirsen,
o zaman yaşadığın hayatın hakkını verdin demektir.
Benim hikâyem de annemin Beyoğlu'nda babamın kıyafet
satan dükkânına girmesi ve karşılıklı ilk bakışlarıyla
başlamıştı. Belki de hayatım boyunca Şarkılarımla aradığım
aşk, anne ve babamın yeteri kadar besleyemediği sevgiye bir
ithaftı. Onların bir anlık hissettiği duygu, ne mutlu ki benim
için Şarkılarımla beraber sonsuza kadar sürecek
bir aşka dönüştü.
İŞte bu ruhla anlam katmaya çalıştığım hikâyemi,
bir kitapla geleceğe aktarmak istedim.
Bütün bu duygularla doğumlarından itibaren bu sevgiyi
fazlasıyla yaşamaları için emek verdiğim oğullarım
Yaman ve Yavuz için...

Bir gün gelip de karşıma çıkınca
Başkası varsa dilinin ucunda
Anlatma...

Karar Anı

“Hayat bir kısır döngü gibi üstünde yük oluyorsa,
seçim zamanı gelmiştir.”

Her insanın hayatında dönüm noktası olan bir “karar anı” vardır. Halihazırda yaşadığın düzenin senin esas yaşam amacın olmadığını bilirsin ama “risk alma korkusu” ağır basar ve o döngünün içinden bir türlü kurtulamazsın. Uzun süre kafanda artıları eksileri tartarsın, uykusuz geceler geçirirsin, sonra her şeyin netleştiği o saniye gelir ve gerisini artık akışına bırakırsın. Benim hikâyem de işte aynen böyle başladı...

Soğuk bir şubat sabahı, Boston Üniversitesi’nde amfideki derste yaklaşık seksen kadar öğrenciydik. Dersin hocası tahtaya ekonomi kuramları yazıyor, uzun uzun örneklerle konuyu anlatıyordu. Bir ara etrafıma baktım; kimi bütün konsantrasyonunu vermiş dersi dinlemeye çalışırken, diğer tarafta sene sonunda mezuniyet ortalamasını hesaplayanlar, arkadaşının yerine katılım imzası atanlar, dün akşamki partiden kalan son dedikoduları sessizce aralarında paylaşan öğrenciler koca bir sınıfı doldurmuştu. Ben de sınıfın sağ üst köşesinde oturuyordum, önümde kitaplar açık duruyordu ama uzaklara dalıp gitmiştim. Bedenim sınıfta ama aklım bambaşka bir yerlerdeydi o an. 22 yaşında genç bir adam olarak uzun süredir yaptığım hayat muhasebesinde artık finale gelmiştim. Hayatımın bütün akışını değiştirecek bir karar almak üzereydim...

Çok değerli bir ritim saz sanatçısı, TRT’de de görev yapmış olan Hüseyin İleri’nin torunuyum. Her ne kadar gurur duyulsa da çok zor iştir sanatçılık, özellikle de sahne arkasında yaşananlar. Annemin de kulislerde büyümüş bir çocuk olarak hayali, oğlunun bu dünyanın dışında kalıp, kurumsal hayatta belki de CEO’luğa kadar uzanan bir kariyer yolunda ilerlemesiydi. Bunun için de elinde ne var ne yoksa benim eğitimime yatırmıştı. Ben daha küçük yaşta İsviçre’de yatılı okula kaydolmuş, liseden mezun olduktan sonra da Amerika’da New Hampshire College’da İşletme okumaya başlamıştım. Buraya kadar bakıldığında her şey planlandığı gibi ilerliyordu, ufak bir problem hariç: ben hayatımın anlamını ne algoritmalarda ne de kurumsal hayatta bulabileceğime inanıyordum. Benim aklımın ucunda, kalbimin ortasında notalar ve müzik vardı.

O ana geri dönecek olursak, dersteydim ama etraftakiler benim için birbirine karışmış gölgeler halini almıştı. Ben o sırada başka bir ruh halinde, hayatımın geri kalanını o anda duyduklarımınla geçirmek istemediğimden emindim ama bir şeylerin üzerini çizme riskini alıp almamak arasında ince bir sınır vardı.

Terazinin iki tarafına bakacak olursak; bir tarafta müziğe, özellikle de müziğin mutfağına olan tutkum ve yeteneğim, diğer tarafta benim geleceğim için yapılmış yatırımlar ve hayalleri yıkılacak bir kadın vardı. Daha da önemlisi kucak açmış beni bekleyen, ayaklarımın önüne kırmızı halı sermiş bir prodüktör ya da ekip de yoktu! Ne yaparsam yine kendi başıma yolu tırmanarak başaracaktım.

Ve o an “tamam” dedim... Bir an etrafıma baktım, beni orada tutacak herhangi bir neden bulamadım. Hayatımın, varoluşumun esas amacı başkaydı. Buna inancım sonsuzken, orada kalmak benim için vakit kaybıydı. Yanımdaki arkadaşlarımla şaşkın bakışları arasında eşyalarımı toplayıp ders bitmeden sınıftan çıktım.

Okuldan eve geldim, beraber yaşadığım ev arkadaşım açtı kapıyı. Onunla hiç konuşmadan odama gittim, en sevdiğim üç kot pantolonumu ve dört-beş kıyafetimi bir bavula koydum. Arkadaşıma yapacağım açıklamayı o sırada kafamda tartıyordum. Söylenebilecek fazla bir şey yoktu aslında, odadan çıktım:

“Ben Türkiye’ye dönüyorum. Hayatta yapmak istediğim şeyi burada kalarak yapamam, hayallerimin peşinden gidiyorum” dedim, onunla vedalaşıp evden çıktım.

Öyle zengin falan değildim, hatta maddi durum epey sıkıntılıydı o dönem. Cebimde sadece 600 dolarla bu kararı almıştım! Uçak biletini de aldıktan sonra Türkiye’ye gelip annemin evinin kapısını çaldığımda cebimde hayatımı yeniden kuracak bir birikimim yoktu özetle.

Amerika’da olduğunu düşündüğü oğlunu kapıda karşısında gören annem, tabii hem mutlu hem de epey şaşkın bir ifadeyle karşıladı beni.

“Anne ben mezun oldum” dedim, ağzımdan ilk bu kelimeler döküldü.

Her nasılsa şubat ayının ortasında ve hiç kimseye haber verilmeden yapılan bir mezuniyetti!

Biraz yerleşip sakinleştikten sonra anneme döndüm:

“Gel” dedim “seninle yemeğe çıkalım anne-oğul.”

Boğaz’a karşı oturduk ve bir şişe açtırdık beraber. Yemekte ona uzun uzun anlattım hayallerimi, neden okulu bıraktığımı, istediğim işte başarılı olup onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı. Bir yandan dinledi, bir yandan ağladı. Annemin o gün ne hissettiğini bilmiyorum. Sanırım oğluna güvenmek ve yaşadığı hayal kırıklığı arasında gelgitler yaşıyordu.

Tek bildiğim, o gün anneme verdiği söz tuttuğum ve bugün mutlu olduğum hayat düzeninde, belki bir şirketi değil ama kendi yarattığım Mustafa Sandal markasını yönettiğim.

Bugüne geldiğimimde “Kendi markanı nasıl tanımlarsın?”

derseniz, benim için karşılığı “istikrar” olur. Sanat hayatına adım atalı bu sene tam yirmi beş yıl oldu. Bu süreç içinde hayat, teknoloji, jenerasyon çok değişti ama güne adapte olarak, çıtayı düşürmeden markamı iyi bir seviyede tutabildim. Bunu başarabildiysem de temelinde üç ana nokta vardı:

– Kendine güvenmek.

– Bu güveni sağlam tutmak için hep bir sonraki adımı düşünerek çalışmak.

– Doğru fırsatları görerek risk almak.

Burada küçük bir parantez açayım. Mustafa Sandal markasını dedim. Emekle, adanmışlıkla, titizlikle kendimden bir marka yarattığımı biliyorum. Bunu başarmış olduğum için şükran duyuyorum. Ama her insanın da aslında tüm hayatı boyunca kendi markasını yönettiğini düşünürüm. İster öğretmen olsun, ister işadamı, isterse tezgâhtar... Yaşam yolu-muz bir anlamda bizim markamızdır.

Bu kitapta en samimi şekilde kendi hikâyemi anlattım. Hayatta hiçbir şeyin dışarıdan gözüktüğü kadar kolay olmadığını göstermek ve özellikle de gençlere, kendi yollarını ararken ışık tutmak gibi bir amaca hizmet ederse, ne mutlu bana!

Çocukluğumun Renkli Günleri

“Zagor’lu İstanbul sokakları”

Şimdi oğullarım Yaman ve Yavuz’u seyrederken bazen aklıma kendi çocukluğum geliyor. Tabii şimdiki çocuklar teknolojik açıdan bizden çok daha şanslı ama kaçırdıkları öyle bir mahalle ve paylaşım kültürü var ki duygusal açıdan benim ve benim jenerasyonumun hayata daha farklı bakmamıza neden olduğu kesin. Açıkçası öyle bir dönemi yaşama fırsatı yakaladığım için kendimi çok şanslı ve mutlu hissediyorum.

O dönemlerde büyükanneler ve büyükbabaların çocukların hayatında önemli bir yeri vardı. Ben daha çok “babaanneci” bir çocuktum, gerçekten düşkündüm ona. Aynı şekilde onun için de benim yerim ayrıydı. Rahmetli babaannem Erzincanlıydı ve o aksanından dolayı bana “Mustafa” diye değil, o ince ses tonuyla “Mistafa” diye seslenirdi. O ses tonu, farklı bir otantiklik ve samimiyet katardı mizacına. Onun dışında mahallede herkes bana Musti diye seslenirdi.

O zamanlar yaşam şartları, kalitesi de farklıydı. Her şeyden önce daha özgürdük, basit keyiflerle hayatın tadını daha çok çıkarıyorduk. Dayım Cem, teyzelerim Sema, Sevda, Ferda ve Gürsel’in de dahil olduğu büyük bir ailenin parçasıydım. Benim çocukluğumun büyük bölümü baba evim olan Arnavutköy’de geçti ama o şirin Boğaz semti bugünkünden çok farklı bir haldeydi. Arabalar sokak aralarına nadiren girer, biz sokaklarda rahatça top, kızılderilicilik, kovboyculuk oynardık.

O dönem elimizden *Zagor*, *Teksas*, *Tommiks*, *Mandrake* gibi çizgi romanlar düşmezdi, tabii okuduklarımızı kendi içimizde oynadığımız oyunlarda da yaşattırıldık.

Zagor'un benim için ayrı bir değeri vardı, her bölümde "Acaba Zagor'un neden Zagor olmaya karar verdiğini ne zaman öğreneceğiz?" diye beklerdim. Kimse bilmez ama Zagor olmak o kadar içimde kalmıştı ki yıllar sonra "Aşka Yürek Gerek" klibimde Zagor durumunda ve kıyafetleri içinde oynamıştım.

Bir gün evde oynarken kendimi yine Zagor rolüne sokmuştum, salonun içinde oradan oraya atlarken son atlayışta birden dengemi kaybettim. Burnum koltuğun kenarındaki tahtaya çarptı ve oluk oluk kan akmaya başladı. Tabii evin içinde babam ve babaannemde müthiş bir panik hasıl oldu, kaptıkları gibi beni hastaneye yetiştirdiler. Bu arada ben korkudan ve bana kızmasınlar diye eski Türk filmle-
rindeki gibi "Göremiyorum, göremiyorum!" diye ağlıyordum. Küçük olmama rağmen o anı da iyi hatırlıyorum: hem çektiğim acı hem de o kanın görüntüsü çocuk aklımla beni çok korkutmuştu. Gittiğimiz hastanede doktor burnumdan akan kanı durdurdu, gözlerimi muayene etti. Ben hâlâ ağlıyordum ama aslında fiziksel olarak hiçbir problem yok! Doktor baktı suratıma:

"Hadi oradan kerata, bırak bu işleri, gayet net görüyorsun, hiçbir şeyin yok!" diye bana fırça çekip eve yolladı. Babamlar da yaşadıkları travmayla kaldılar.

Bunun gibi ufak yaralanmaların yanında, çizgi romanların hayatımdaki yeri çok önemlidir çünkü çocukken hayal gücü kaslarımın en üst düzeye gelmesinde rol oynadılar. Sanırım şu an işimin özü olan yaratıcılığımın temelleri de o çizgi romanlar sayesinde atıldı.

Okula gittiğimiz ve çizgi roman okuduğumuz saatlerin dışında çocuklar olarak hayatımız sokaklarda geçerdi. Ha-

valar biraz düzeliş güneş açınca Akıntı Burnu'ndan denize atlar, Boğaz'da istediğimiz gibi rahatça yüzerdik. Tatil günlerinde sabah dokuzda evden çıkardık, akşam yemek vaktine kadar sokaklarda mahallenin bütün çocuklarıyla beraber oyunlar devam ederdi. Babamla Boğaz'da yürüyüşler yapardık, sahilde mısır yiyerek yürümek en büyük keyifti benim için.

Kilyos'la ilk tanışmam da o döneme denk gelir. Hafta sonları Kilyos sahiline giderdik. O denizin yosun kokusu, dalgaların sesi hâlâ dün gibi aklımdadır. Her gittiğimizde tepeden deniz kenarındakileri seyrederdim; insanların cıvıltısı, deniz yataklarının görsel renk cümbüşü çocuk ruhumla beni çok mutlu ederdi. Kilyos'a sık gidenler bilir, oradan denize girmek aynı zamanda çok da tehlikelidir. Bir gün Cem dayımla Kilyos'a gittiğimizde, birden kum çekildi ve beni de içine doğru çekmeye başladı. Ben büyük bir panikle çırpınıyorum ama hiçbir şey yapamıyordum. Kumun içine doğru girerken son anda bir el tuttu ve hızlıca çekti beni kumların içinden, dayım sayesinde kurtulmuştum.

Bir de “kır bahçesi” kaçamaklarımız vardı. Şu an Akmerkez'in olduğu alan ve Ulus çevresi o zamanlar kır bahçesiydi. Bazen arkadaşlarla gizlice Arnavutköy'den o zamanki deyimle “kıra” kaçardık. Bizim için bu sadece Arnavutköy'den Ulus'a çıkmak değil, “asilik ve özgürlüğümüzü dünyaya belki de ilk olarak ilan etme şeklimizdi”.

İki tane de yazlık sinemamız vardı Arnavutköy'de. Bunlardan biri babaannemin evine çok yakın, neredeyse yüz-yüz elli metre mesafedeydi. Yazlık sinema dediğimiz bizim için en büyük eğlenceydi ve biz herhangi bir film ayrımı yapmadan sürekli sinemaya giderdik. Bu özgür yaşamın tabii kendi içinde bir ironisi de vardı ki konusunu ve türünü bile bilmeden gittiğim filmler hayatımda travmalara neden olmuştur. O dönemin ünlü korku filmleri *Exorcist*, Dario Argento'nun

Suspiria'sı şimdi gülsem de ilkokul çağında bir çocuk olarak o dönem ciddi travmalar yaşatmıştı bana.

* * *

Çocukluğumun unutulmaz anılarından biri de sünnet olduğum gündür. Yedi yaşındaydım, Ulus'un ilk yapılan apartmanlarından Yüksel Konak Apartmanı'nın önünde kızlı erkekli bir grup oturmuş sohbet ediyorduk. Annemin o zaman Renault 5 marka arabası vardı, geldi arabasını park etti ve bize doğru yürümeye başladı. Tam apartmanın merdivenlerinden çıkarken döndü bana:

“Yarın sünnet oluyorsun!” dedi ve başka hiçbir şey demeden yürümeye devam etti.

Tabii etrafımda bir sürü arkadaş, kızlar varken kendime “korkuyor” dedirtmemek için ben de döndüm anneme, çok mutlu olmuşum gibi:

“Yaşasımın!” diyerek komik bir reaksiyon verdim.

Rahmetli sünnetçi Kemal Özkan'ın kliniği 4. Levent'te bir villadaydı ve oraya hâlâ ebeveynlerin nasıl kabul ettiğini anlamadığım akıl almaz bir sistem kurmuştu.

Ertesi sabah annem bana beyaz pantolon, beyaz süslü bir gömlekle nispeten modern bir sünnet kıyafeti giydirdi ve biz beraber kalktık Kemal Özkan'ın kliniğine gittik. Villadan içeri girdik, bir baktım etrafta bir sürü çocuk, oyun parkı gibi bir ortam var.

Birkaç dakika sonra en tonton haliyle Kemal Özkan, yanında asistanlarıyla içeri girdi. Biraz ileride de dönen salıncak gibi bir sistem vardı. Ben de ilk bakışta onu oyun parkının bir parçası zannettim, zaten başıma gelecekleri tahmin etmeme imkân yoktu. Oradaki yedi sekiz çocuğun hepsini o dönen salıncağın her bir ucuna oturtular. Kemal Özkan da kendine bir koltuk yapmış, salıncağı çevirdikçe bir ço-

cuk onun önüne denk geliyordu, kısaca aynı çarkıfelek gibi bir mekanizma kurulmuştu!

Tabii o çark yavaş yavaş dönerken, senden önceki çocukların bağıışlarını, çığlıklarını duyuyordun. Her çocuk kendinden öncekinin çığlığının korkusuyla sıra kendine geldiğinde bir öncekinden daha da büyük bir çığlık attığı için sıra bana gelene kadar resmen korku filminin son sahnesindeki gerilim seviyesine ulaşmıştım. Şimdi düşünüyorum da, böyle ürkütücü bir sistemi çocuklara niye kurarsın? Hadi o kurmuş diyelim, hiçbir ebeveyn de dönüp “Bu iş böyle olur mu?” diye sorgulamamış!

Sünnet anını çok hatırlamıyorum, hafızamdan silinmiş. Hatırladığım şey sünnetten sonra eve geldiğimde çok istediğim metalik gri bisikletin beni sünnet hediyesi olarak evde beklediği. Tabii sünnetli bir çocuk olarak hemen bisiklete binemediğim için birkaç gün aynı evin içinde bisikletle birbiri-mize bakıp durduk.

Aileler oğulları için nasıl istiyorlarsa öyle bir sünnet yaptırabilirler, bu konuda sonsuz saygı duyarım ama ben yaşadığım travmayı oğullarıma yaşatmamak için Yaman ve Yavuz doğduktan bir gün sonra hastanede sünnetlerini yaptırdım.

* * *

Mahalledeki hayatımıza geri dönecek olursam, yaşadığımız komşuluk ilişkileri de şimdikinden çok farklı bir boyuttaydı. Komşuluk kültürü dediğimiz şey, başlı başına kendine has karakterlerden oluşan bir masal dünyasıydı. Sabah babalar işe uğurlanır, çocuklar okuldan dönünce akşama kadar dışarıda oynar, anneler de günlük ev işleriyle ilgilenirdi. Mahallemizde yaşayan Rum komşularımız sayesinde o kültür de mahallenin önemli bir parçası haline gelmişti. Gün içinde apartmanlar sabunlu suyla yıkanır, köpüklü sular sokak-

lardan aŖađıya akardı. AkŖamüstü olunca evlerde yapılan poğaçalar, kurabiyeler sokakta oturan komŖularla paylaŖılırdı. O dünyaya ait en hatırlanası karakterler hiç Ŗüphanesiz mahalle satıcılarıydı. Sütçüler, bir tarafında süt, diğer tarafında kaymak olan güğümlerle mahalleyi dolaŖırlardı. Diğer tarafta çocukların heyecanla bekledikleri elmaŖekerciler ve pamuk Ŗekerciler ellerinde kırmızı, pembe Ŗekerlerle sokakları gezerlerdi.

KomŖularımız arasından en net hatırladığım kiŖi yan apartmanımızda oturan rahmetli Hatice Hanım'dı. Oturduğumuz sokakta apartmanlar birbirine yakın ve az katlı olduğu için, oturanlar birbirinin evlerinin içini de görebiliyorlardı. KomŖumuz Hatice Hanım'ın mutfağının penceresinden de bizim salon görülebiliyordu. Bir akŖam, biz ailecek salonda yemek yerken Hatice Hanım da kendi mutfağında yemek yapıyormuŖ. O sırada ben bir anda masada düŖüp bayılmıŖım ve bizimkiler panik olup oradan oraya koŖuŖturmaya baŖlamıŖlar. Mutfağının camından bizim evde olanları gören Hatice Hanım, koŖarak gelmiŖ, beni kucakladığı gibi çıkmıŖ apartmandan ve mahalledeki soğuk su akan çeŖmeye götürüp beni hemen altına sokmuŖ. Meğer havale geçiriyormuŖum ve Hatice Hanım o soğukkanlı ve hızlı aksiyonuyla hayatımı kurtarmıŖ. O yüzden benim için yeri büyüktür, hâlâ aklıma geldikçe ona dua ederim. Hayatta hiç bir Ŗeyin tesadüf olmadığına kanıt anlardan biridir bu benim için, Hatice Hanım o an mutfakta değil de içeride baŖka iŖlerle uğraŖıyor olsa, çok daha kötü sonuçlar yaŖayabilirdim.

Bir de karŖı komŖumuzun kızı Gül vardı. İlginçtir, o dönem benim müziğe ilginç arabeskle baŖlamıŖtı. YaŖım küçücük, daha ilkokula bile baŖlamamıŖım ama büyük acılar yaŖamıŖçasına arabesk aŖk Ŗarkıları dinliyordum! Camdan cama komŖu kızı Gül'ü seyredip arkada Orhan Gencebay çalar-

ken, ben kıza bakıp bakıp “Senin benim olsun, bizim olsun, unut acıları dünün olsun” diye şarkıya eşlik ederdim.

* * *

Çocukluğun enerjisiyle yaşanan keyifli mahalle günlerinden sonra ilkokul yılları başladı. Beni Tarabya’daki Özel Dost İlkokulu’na kaydettirdiler. O dönemki eğitim sistemi şimdikinden çok farklı, tamamen ezber üzerine dönen bir sistemdi. İlkokul yıllarıma ait kafamdaki en net görüntü, babam yatakta yatarken benim de yerde kitaplar önümde açık ezberle uğraştığım ve onun beni yatırmak için başımda beklediği anlardır. Annemle babam boşandıktan sonra ben üniversiteden Türkiye’ye dönene kadar babamla çok fazla anım olmadı. Boston’dan İstanbul’a dönünce tekrar baba-oğul olarak iletişimimize başladık, şimdi artık arkadaş gibi devam ediyoruz. Kendime “Aferin Mustı” dediğim anlardan biri de ilk albümüm çıkıp Rumelihisarı’nda konser verdiğimde, en ön sırada nerdeyse on sekiz yıldır görüşmeyen anne ve babamı yan yana beni seyrederken görmektı. O kadar yıl sonra onları bu şekilde görmeyi başardığım için kendimle gurur duymuştum. Bazen anneler babalar işleri doğru şekilde yürütemediğinde, onların tekrar doğru hareket etmelerini sağlamak evlatlara düşüyor ve ben de bu konuda üzerime düşen sorumluluğu yerine getirmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorum.

Çocukluğumun hayalimde canlanan bu mutlu, renkli anılarının bugün sahip olduğum kişiliğime etkisi çok büyüktür. İlkokul mezuniyetime kadar süren bu samimi, iç içe yaşanan dönem, daha sonraki yıllarda yurtdışında tek başına yaşamak zorunda kalınca benim için bambaşka bir değer kazandı.

Kalbinizle yaptığınız her şey bir gün size geri dönecektir.

Bir anlık tutkuyu gerçek bir aşk hikâyesine çevirebilersen,
o zaman yaşadığın hayatın hakkını verdin demektir.

Benim hikâyem de annemin Beyoğlu'nda babamın kıyafet
satan dükkânına girmesi ve karşılıklı ilk bakışlarıyla başlamıştı.
Belki de hayatım boyunca şarkılarımla aradığım aşk, anne
ve babamın yeteri kadar besleyemediği sevgiye bir ithaftı.
Onların bir anlık hissettiği duygu, ne mutlu ki benim için
şarkılarımla beraber sonsuza kadar sürecek bir aşka dönüştü.

İşte bu ruhla anlam katmaya çalıştığım hikâyemi, bir kitapla
geleceğe aktarmak istedim.

Yolumuz ve yolculuğumuzun devamı var...

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 29

ISBN 978-605-09-6911-5

9 786050 969115

Şartlar ve koşullar

Doğan
Kitap